

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOMA, GABRIELA
Posh / Gabriela Toma. - Costești: Ars Libri Junior,
2024
ISBN 978-606-36-2701-9
087.5

Editor: Adina Grigore
Redactor-șef: Cristina Ipate-Toma
Redactor: Iulia Dromereschi, Albert Toma
Tehnoredactor: Cristina Ipate-Toma
Corector: Cristina Poterășoiu
Machetare și prepress: Mihai Ștefănescu
Caligraf: Carmen Nistor

Comenzi:

Editura Ars Libri, Costești, Jud. Argeș
Tel.: 0248 546 357; 0755 118 137
Call Center: 0318 282 293
E-mail: arslibri@yahoo.com
comenziarslibri@gmail.com
www.edituraarslibri.ro

Tipărit la Ars Libri Prof SRL

Gabriela Toma

Posh

*Prefată de
Călin-Andrei Mihăilescu*

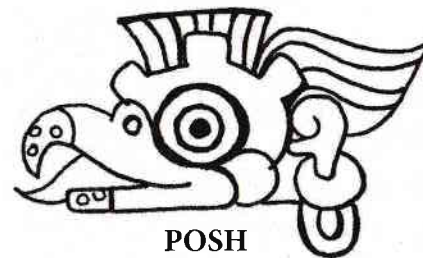
*ilustrații de
Laura Greaca și Livia Greaca*

**Ars Libri
Junior**

din care te întorci mereu în alt loc și în alt fel decât înainte, e aventura creșterii.

Dar, cum nu mă cheamă Lara, nu sunt fetiță și nu știu să vorbesc cu pisicile, nu cunosc pe cineva mai nepotrivit decât mine să vă spună toate astea — ca marțianul pe care mama l-a pus să ne facă omletă în prima lui dimineață pe Pământ (pe Marte nu sunt ouă). Dar dacă până și un câțel-băiat-Călin poate fi prins în lațul poveștilor Larei, atunci cartea atât de frumoasă și plină a Gabrielei Toma cu siguranță o să te prindă și pe tine.

Călin-Andrei Mihăilescu

POSH

Apariția

Era pentru a treia oară când se auzea soneria.

- Lara, poți să deschizi? o rugă Odette.
- Imediat, spuse ea și apăsă pe butonul video.

Era curierul. Adusese o carte *fantasy* pe care Odette o comandase pentru Lara în urmă cu câteva zile. Îi mulțumi curierului, desfăcu pachetul, puse un album de *blues* din colecția de viniluri și parcurse captivată câteva pagini pe colțarul ei cu povești.

Cu puțin înainte de a se înnopta, când primii fulgi se așterneau peste oraș, ceva o făcu să ridice privirea. Dincolo de fereastră, zări un motan alb cu negru, cu lăbuțele scurte și o privire blândă și curioasă. Nu-l mai văzuse prin cartier. Lara deschise fereastra, iar făptura intră, își aruncă privirea prin cameră, savură câteva bobite din bolurile celor trei pisici ale Larei, apoi sări pe pervaz și dispăru în noapte. Multe seri la rând, Lara îl așteptă citind sau ascultând piese de teatru radiofonic, dar nici urmă de motan, părea că dispăruse ca prin farmec.

Într-o seară, un somn plăcut o cuprinse, pleoapele i se închiseră ușor și alunecă în visare.

și

Ce știu motanii și noi nu știm

Se trezi într-un tramvai cu care călătorea în mod obișnuit cu părinții ei, dar acum era singură și se afla aproape de capătul liniei. Prin geamul cabinei observă că vatmanul era incredibil de elegant. Purta joben, costum de catifea și mănuși albe.

Se apropie și mai mult. Pe neașteptate, tramvaiul viră la dreapta. Nu erau nici șine, nici stații pe acel drum. Lara își aruncă privirea spre ceilalți călători, care nu păreau tulburați de ce se întâmpla în jurul lor.

– Nu vă supărați, unde merge tramvaiul acesta?

O voce foarte, dar foarte groasă, îi răspunse:

– Spre Tărâmul Nepantla.

– Unde?! întrebă Lara.

O voce foarte subțire se repezi să-i dea replica:

– Este un loc unde totul funcționează conform regulilor nepantlanezilor.

– Adică?

– Adică o să vezi, răspunse o voce stinsă din spațiile tramvaiului.

Lara privi pe geam. Casele își schimbau forma, camerele colorate intrau unele într-altele și se roteau ca pătratele cubului Rubik. Dintr-odată, tramvaiul începu să scoată sunete ciudate, să se ridice și să coboare. Lara își puse repede centura de siguranță (*Ce caută o centură de siguranță în tramvai?! se întrebă, dar nu apucă să-și răspundă*), iar tramvaiul se transformă într-o rulotă cu interiorul colorat în roșu, cu

multe pisici desenate extrem de caraghios. Una avea gât de girafă, iar alta față de capibara¹. Una arăta ca o șopârlă cu guler, alta ca un furnicar.

Rulota se opri, iar Lara abia apucă să se dezmeticească. Șoferul coborî în viteză și îi spuse:

– Domnișoară Lara, poftiți pe Tărâmul Nepantla, anexă a Supratărâmului Kamanali, un loc al poveștilor, care nu poate fi atacat de nimeni și de nimic. Un loc protejat de toate făpturile.

Când îi văzu chipul, nu-i veni să-și creadă ochilor: era chiar motanul care apăruse la fereastră, dar era la fel de înalt ca tatăl ei, să zicem un metru și optzeci de centimetri. Mergea în două picioare, vorbea și era îmbrăcat la patru ace.

– Am crezut că nu o să te mai văd niciodată. Adică nu pe tine, ci pe motanul care vine la fereastră. Dar tu nu ești el. Nu mai înțeleg nimic.

– Eu știu unde ești în orice moment, rosti Posh cu o voce plăcută, făcând o reverență perfectă.

– În orice...? Și la școală?

– Da, doar că acolo voi fi *parțial* văzut de ceilalți sau chiar deloc.

– Cum adică *parțial*?

– Păi, în funcție de starea pe care o am, o să apar ca o mânecă albă, un guler de cămașă sau, poftim, în zilele bune, o întreagă coadă.

Adevărul e că avea o coadă stufoasă, cum Lara nu mai văzuse până atunci.

– Hai mai bine să ne grăbim, că ne așteaptă Domnul de Chihlimbar și Doamna de Obsidian.

– Cine sunt ei?

¹ Capibara (*Hydrochoerus hydrochaeris*), numită și porc de apă, este o rozătoare uriașă din familia Caviidae, originară din America de Sud (n. red.)

- La întrebarea asta mulți filosofi au încercat să răspundă, spuse râzând motanul. Ar fi păcat să-ți stric surpriza.

La ferestrele colorate ale caselor în formă de cuburi Rubik, care se mișcau neconținut și care păreau rotite de mâini invizibile și dibace, Lara zări mai mulți ochi, dar nu înțelegea de ce nu le vedea chipurile și corpurile.

- De ce li se văd doar ochii?

- Sunt jucăuși. Altă dată vei vedea doar o pereche de urechi sau doar mâinile.

Merseră pe drumul întins până ce se porni o rafală de vânt și aduse o ceață pufoasă la atingere. Nu vedeai mai departe de jumătate de braț. Lara închise ochii. Alunecă într-o stare de liniște profundă, ca într-un cocon, ca într-un culcuș din flori imense de bumbac. Simțea că era înconjurată de toată iubirea lumii.

În liniștea perfectă se auzise clinchet de clopoței, care îndepărtase treptat ceața. Totul devenise din nou clar când deschisese ochii și se trezise...

Darul din cale-afară de neașteptat

...acasă. Era deja dimineață. Îi părea rău că nu mersese mai departe pe Tărâmul Nepantla, dar, în același timp, spera să-l revadă pe motanul mic și pufos.

La prânz, merse cu părinții la cumpărături, apoi împachetă cadourile și le ascunse în dulăpiorul turcoaz, care avea desenate pe uși siluetele celor trei pisici: Bulgăraș, Peaky și Topaz. Patru sute de

beculețe îmbrăcau casa, garajul și bolta pe care se înălța vița-de-vie.

Pe la opt seara, își făcu apariția motanul. Intră ca de obicei, se răsfață cu bobite de curcan, însă nu se mai îndreptă spre fereastră. O privi pe Lara cu ochii săi buni, mieună recunoscător, se învârti de trei ori și se ghemui pe covorașul moale, semn că va rămâne.

Nimic nu avea să se compare cu darul acelui motan, venit de niciunde și care nu avea nici măcar un nume. Până într-o zi.

Numele tatălui Larei este Paul. Știți deja că este înalt, dar să-i continuăm descrierea. Are părul creț și ochii de un albastru cum e cerul rămas singur, fără nori. Îi place să stea drept și să gesticuleze foarte mult când vorbește. De meserie este arhitect și are propria cameră, unde își conține proiectele.

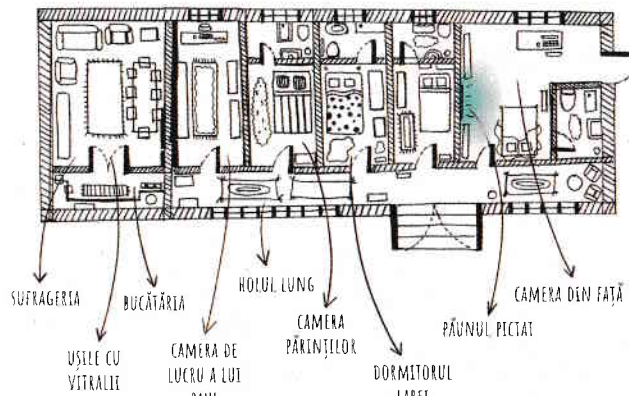
Mama Larei se numește Odette. Este minionă, brunetă, are ochi căprui, părul lung și întins. Îi plac proiectele culturale, mai ales cele pentru copii. Nu are o cameră specială. O vezi vara lucrând în foisor și iarna pe covorașul pufos, printre perne, la masa din bucătărie, pe colțar. Exact ca pisicile.

Casa în care locuiesc este de tip vagon. Multe camere comunică între ele prin două uși, care au, în locul geamurilor obișnuite, vitralii ce reprezintă diferite figuri geometrice. Bucătăria se prelungește în sufragerie. Camera de lucru a lui Paul are o singură ușă, care dă în holul lung. Și mai există o excepție: camera din față, care are ieșire separată, spre curte, precum și baie proprie. Despre asta vom discuta la momentul potrivit.

Părinții Larei au de obicei mulți invitați. Gătesc împreună și stau la povești până târziu în noapte. Vorbesc despre vikingi, azteci și mayași, despre castele indienilor și cluburile de lectură din Anglia, despre universuri paralele și comete, despre Alexandru cel Mare și nordul gordian, despre Nero și Șeherezada, despre Churchill și zeci de tratate, despre cruciade, mafie, magie și francmasonerie. Nu se știe cum ajung

de la un subiect la altul. Cel puțin pentru Lara e un adevărat mister.

Ascultă mult jazz și blues, iar uneori se uită la filme sau la spectacole de teatru înregistrate. Dar să vedeți unde vreau să ajung cu asta.

Cum îl alegem?

Într-o seară, pe când Lara căuta în dicționar ce înseamnă expresiile „a freca menta” și „a umbla teleleu Tănase”, în sufragerie lumea se distra pe cînste. Așa că lăsă dicționarul și merse să vadă despre ce este vorba.

– La ce vă uitați?

– La un spectacol de teatru, „Puricele”. E o înregistrare mai veche.

– Ce mai titlu de piesă!

– Da, uite, e aici un personaj tare simpatic. Îl cheamă Posh.

Când auzi numele, îi sclipiră ochii. Da, era numele pe care îl căutase.

– Pe motan îl va chema Posh, le spuse tuturor.

În acel moment, Odette făcu ochii mari și puse pauză înregistrării.

– Nu vrei să-i pui alt nume, totuși? Uite, Rocky..., propuse Paul.

– Milo, poate, sugeră unul dintre oaspeți.

– Sam! Ah, nu, Binx! adăugă repede o invitată.

– Loki, se repezi tatăl Larei.

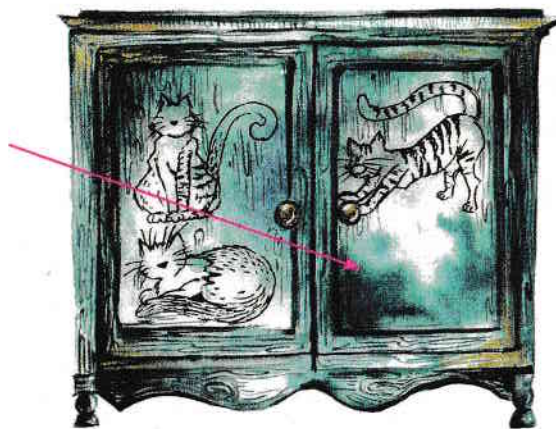
– Neo, veni cu ideea un alt invitat.

– Sunt banale, absolut toate sunt banale. Pe motan îl va chema Posh. Personajul acesta v-a făcut să râdeți. Este exact ce trebuie.

În seara aceea, pe dulăpiorul cu pisici îi desenă cel mai frumos portret (devenise de-al casei) și apoi îl răsfăță cu un pliculeț de hrană umedă.

Când veni ora de culcare, Posh își întinse lăbuțele pe marginea patului, sări în mijlocul acestuia și începu să toarcă lângă Lara. Adormiră amândoi în lumina sutelor de beculețe care se reflectau pe ferestrele mari cu pânze albe, semi-transparente.

*Desenează-l
aici pe Posh*

Kutghingo

– Pe unde ai umblat?

– Ce vrei să spui?

– Domnul de Chihlimbar și Doamna de Obsidian ne așteaptă.

– Ah, da. Nu mi-ai spus cum te cheamă.

– Scuzele mele, desigur. Numele meu este Posh, domnișoară Lara.

– Cum Posh?!

– Da, tocmai ce am primit această scrisoare de la Tetroibigozocamimedonorica.

– Ce mai e și asta?

– Este o adunare de oameni care inventează numele pentru noi. Cu asta se ocupă în general.

– Și le-a luat mult să găsească numele tău?

– Da, câțiva ani, cât i-a luat regizorului să aleagă piesa și să ajungă la noi pe scenă. Oricum, noi ne schimbăm numele de mai multe ori în viață, după cum evoluăm.

– Curioasă treabă, spuse Lara.

La capătul străzii era o casă în formă de caracatiță, cu tentaculele întinse pe pământ. Se numea Kutghingo. Pentru a intra, un poet care lucra la cel mai mare dicționar de rime dădea vizitatorului un cuvânt, iar acesta trebuia să rostească rapid trei cuvinte cu care rima. Asta era parola.

Posh puse lăbuța în centrul unei ventuze și apăru cuvântul „fermecat”, iar motanul rosti imediat „căscat, mascat, încurcat”.

– Bine lucrat, Posh, îi zise Lara, zâmbind.

Corpul imens al caracatiței era pictat în turcoaz, iar ventuzele, în alb cu cercuri concentrice roșii. Erau 49 de camere, culoare lungi și largi, pe care erau proiectate lumini care se mișcau foarte liniștitor, iar fiecare culoar avea un nume diferit. Capul caracatiței era sala de consiliu Ninuno, cu 93 000 de scaune de culoare verzui-deschis și cu măsuțe galbene, rabatabile. În centru era o masă lungă, acoperită cu o catifea turcoaz, cu o stemă în mijloc, pe care era înfățișat un cerc cu trei săgeți cu vârfurile ascuțite la ambele capete. Pe plafon era pictat un motan puternic, în timpul unui salt.

– Cine este? îl întrebă Lara pe Posh, privind plafonul.

– Stră-stră-străbunicul nostru.

– Cum îl chema?

– Ninuno, iar saltul acela ne-a salvat viața. El s-a sacrificat pentru noi toți în lupta cu stră-stră-străbunicul Gavialului Zburător.

– Adică, a murit?

– Nu, doar și-a schimbat înfățișarea și nu a mai vrut să se mai arate după această cutremurătoare întâmplare.

Domnul de Chihlimbar și Doamna de Obsidian împărțeau un dormitor aparent modest. Domnul prefera mai degrabă să scrie în zori, înainte de răsăritul soarelui (pe care îl admira de pe terasa casei în formă de caracatiță) și era mai mereu ocupat în timpul zilei cu tot felul de treburi mărunte, iar doamna repeta replicile pentru spectacolele în care juca mai mult seara. Și fiecare prefera să-și amenajeze

diferit spațiul.

Alegerile erau notate în jurnalul camerei:

1. Cameră multisenzorială. Podeaua este adâncul unui ocean. Încăperea nu este deloc mobilată. În centru se află un covor din bambus, rotund, multicolor, cu o prismă în mijloc (preferința Doamnei de Obsidian).

2. Cameră cu pereți care înfățișează o pădure de cedri fremătând, iar tavanul, cerul cu nori, care își schimbă ușor formele, oferind un spectacol extraordinar: de la altocumulus la cumulonimbus (preferința Domnului de Chihlimbar).

Lara fu atrasă de camera celor doi, însă, cu fiecare pas micuț pe care-l făcea în acea direcție, simțea cum începe, parcă, să plutească, să se întoarcă de unde venise. Posh rămase în urma ei, privind lung și atent.

Casa poveștilor

Lara își începu ziua cu melodia „Lonely World”. Salută lumea motănească, apoi se pregăti pentru școală.

Avea două prietene bune, Maria și Eva, care locuiau în apropiere. Petreceau toate pauzele împreună și își trimiteau mesaje pe telefon sau scrise pe hârtie. Citiseră undeva că Leonardo da Vinci practica scrisul în oglindă pentru a transmite mesaje codificate. Făceau și caligrame², texte pictate, și visau să aibă împreună o expoziție. Seara își scriau scrisori lungi, pe care le schimbau dimineța, în drum spre școală.

Cel mai mult le plăcea să stea lângă nukul din

² Caligrama este un poem în care dispoziția grafică în pagină formează un desen care are o legătură cu subiectul textului (n. red.)

basme.

- Victor îi răspunde că o să meargă.
- Străbat străzile în căutarea bunicii. Victor suflă în fluier.
- Deodată, dintr-un mic magazin de fructe și legume, iese bunica bucuroasă.
- Nora îi povestește că și-a făcut griji, că a pornit o furtună care i-a răsturnat valiza, că a pierdut ceainicul, că a rămas doar capacul.
- Se aștepta ca bunica să se supere...
- ...dar ea era atât de bucuroasă că reușise să găsească fructe de pădure pentru arici, că nici nu-i mai păsa de ceainic.
- Ajung din nou pe plajă.
- Bunica cumpăraseră o cutie colorată și o scoică mare, special pentru Tochi, de la magazinul de suveniruri.
- Ia ariciul din jachetă și îl pune în cutie.
- Scoate scoica din poșetă și în ea îi pune fructele de pădure.
- Admiră împreună apusul și se întorc acasă a doua zi. Sfârșit!
- Stați, le întrerupse Eva. Și ariciul?
- Ce-i cu el?
- Nu-l lasă pe câmp, unde l-au găsit?
- Ah, nu, am una mai bună: când bunica pune cutia de carton pe pământ, Tochi nu mai vrea să iasă. Așa că rămâne cu ariciul.
- Și mai bine, are cine să-i țină companie! spuse Lara zâmbind. Ne vedem mâine?
- Normal! exclamă Eva.

La cină, conversația Larei cu Paul și Odette se învârti în jurul acestei povești imaginate împreună cu Maria și Eva. Din vorbă în vorbă, apărură în discuție tema călătoriilor și cât de importante sunt pentru a te cunoaște mai bine. Așa că hotărâră să ia primul tren, în zori, și să meargă o zi la mare.

Pe drum, dintr-una într-alta, ajunseseră la călătoria eroului de basm. Cum bine știți, în mai toate basmele lumii, cel mai mic dintre copiii împăratului are curajul să plece în lume, să rezolve problemele care se ivesc în împărăție sau în afara ei, să facă față unor probe sau misiuni, cum îi plăcea Larei să le numească, și apoi să fie răsplătit pentru ce a făcut.

Desenează-ți propria caligrafie:

